

Arrest

nr. 115 556 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake:

XX

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 12 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die *loco* advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 maart 2010 komen verzoekers het Belgisch grondgebied binnen en dienen een eerste asielaanvraag in tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, die op 23 september 2010 door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geweigerd wordt.

1.2 Op 2 maart 2011 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.3. Op 9 maart 2011 ontvangen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*). Zij gaan tegen deze beslissing in beroep en de Raad verwerpt dit beroep bij arrest met nr. 63805 van 24 juni 2011.

1.4. Verzoekers dienen vervolgens op 16 maart 2011 een aanvraag tot medische regularisatie in (9ter). Op 26 april 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en ontvangen verzoekers een immatriculatieattest.

1.5. Op 10 juli 2013 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 12 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van in overwegingname van deze asielaanvraag, die op dezelfde datum ter kennis wordt gegeven aan verzoekers. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

1.6. Op 25 juli 2013 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de in 1.4. genoemde aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter geweigerd werd en er een beslissing tot afgifte van bevelen van dezelfde datum om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) werd genomen.

1.7. Op 2 augustus 2013 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 9 augustus 2013 een beslissing tot weigering van in overwegingname van de herhaalde asielaanvraag (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

De in 1.5. vermelde bestreden beslissing voor eerste verzoeker luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde L. M.

geboren te (...)

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.07.2013(2)

Overwegende dat betrokkene op 02.03.2010 een (eerste asielaanvraag indiende die op 23.09.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 02.03.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 10.07.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat Betrokkene twee oproepingsbrieven van de ROVD dd. 19.11.2012 & 05.11.2012 voorlegt waarin betrokkene wordt opgeroepen om zich aan te bieden in de hoedanigheid van getuige.

Overwegende dat deze documenten enkel aantonen dat betrokkene opgeroepen wordt als getuige en als dusdanig niet kan aantonen dat betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden.

Overwegende dat betrokkene twee kopieën voorlegt van twee oproepingsbrieven van de ROVD dd. 17.07.2012 en 03.07.2012 waarin betrokken wordt opgeroepen om zich aan te bieden in hoedanigheid van getuige. Overwegende dat deze documenten enkel aantonen dat betrokkene opgeroepen wordt als getuige en als dusdanig niet kan aantonen dat betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders de vier bovenstaande oproepingsbrieven op zijn naam, zouden hebben meegegeven met mensen die naar Duitsland reisden, die ze op hun beurt aan zijn schoonzus zouden hebben bezorgd, die ze met een andere vrouw meen aar België gaf.

Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er nog meer oproepingsbrieven op zijn naam zouden zijn afgeleverd bij zijn ouders.

Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn schoonzus P. T., die in België woont, naar Duitsland zou zijn gegaan om er te spreken met de officiële raadgever van EP-afgevaardigde Bart Staes waarna deze onderstaand document meegaf. Overwegende dat betrokkene een brief van de 'Internationale' Maatschappelijk Organisatie Noord-Kaukasische gemeenschap voor Russisch-

Tsjetsjeense Vriendschap' dd. 25.03.2013 voorlegt waarin enerzijds uitleg wordt gegeven over de werking van de organisatie en waar anderzijds de probleemsituatie van betrokkene in Tsjetsjenië sinds 2002 wordt beschreven. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een brief van het Rode Kruis dd. 17.10.2010 (+Engelse vertaling) voorlegt waarin bevestigd wordt dat ze betrokkene bezocht zouden hebben in de gevangenis van Chernokozovo te Tsjetsjenië. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn zoon S. op 22.12.2010 geboren zou zijn in België en zijn dochter op 31.12.2012.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw vier maanden zwanger zou zijn. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn ouders tijdens een zomer nacht in 2011 meegenomen zouden zijn geweest door gemaskerde Tsjetsjeense mannen naar ROVD Atchoi Martan waar ze ondervraagd (en zelfs geslagen) zouden zijn over betrokkene en zijn broer.

Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de politie nadien nog meerdere malen bij hun thuis geweest zou zijn om naar betrokkene te informeren. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vreest gemarteld, mishandeld, opgesloten en vermoord te zullen worden door de autoriteiten bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog sporadisch contact zou hebben met zijn ouders en sporadisch dingen zou vernemen van mensen die tussen Tsjetsjenië en België te reizen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat Pax Christi op de hoogte zou zijn van de problemen van betrokkene en de asielprocedure van betrokkene zouden steunen. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nogmaals wil benadrukken dat hij tussen 2002 en 2009 meerdere malen mishandeld zou zijn geweest met geheugen problemen tot gevolg waardoor hij moeilijk data's en of periodes zou kunnen onthouden.

Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor

de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

”

Ten aanzien van tweede verzoekster luidt de bestreden beslissing als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de genaamde T. M.
geboren te (...)

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 10.07.2013 (2) '

Overwegende dat betrokkene op 02.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.09.2010 van hét Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 02.03.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 10.07.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar zoon S. op 22.12.2010 geboren werd en haar dochter S. op 31.12.2012 geboren werd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze momenteel vier maanden zwanger zou zijn. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar echtgenoot nog steeds problemen zou hebben in Tsjetsjenlë waardoor hij niet zou kunnen terugkeren en betrokkene wil haar echtgenoot niet achterlaten om alleen terug te keren. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vreest voor de veiligheid van haar kinderen bij een eventuele terugkeer. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze vreest dat ze haar zouden aanpakken om informatie over haar echtgenoot te verkrijgen. Overwegende dat deze informatie router steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonouders door de Kadyrovtse aangepakt zouden zijn geweest omdat ze informatie wilden over haar echtgenoot. Overwegende dat betrokkene deze bewering niet kan staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar schoonouders nog steeds oproepingsbrieven van de ROVD op naam van haar echtgenoot zouden ontvangen. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 12.07.2013 door DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering tot in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze af en toe nog telefonisch contact zou hebben met haar schoonzus M. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend , De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad. aangezien betrokkene al op 15.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 Van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 51/8, 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, alsook machtsoverschrijding en manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij.

Ter adstruering van het eerste middel stellen de verzoekende partijen het volgende:

"In zijn arrest van 27 november 2002 pleitte de Raad van State voor een ruime interpretatie van het begrip "nieuwe gegevens", in casu werd een nieuw bewijs van een eerder voorgelegd relaas in eerste instantie niet aanvaard door verwerende partij als een "nieuw gegeven".

De Raad van State heeft gesteld dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie wel degelijk een nieuw gegeven kan uitmaken:

«Considérant, sur les deux branches réunies, que l'acte attaqué constate expressément que la demanderesse "a déjà fait auparavant la même déclaration et que elle ne fournit pas de nouveaux éléments"; que, toutefois, l'élément nouveau au sens de article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut comme l'indique l'acte attaqué, «avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle [la demanderesse] aurait pu les fournir», mais aussi, hypothèse que l'acte attaqué passe sous silence, consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce, le témoignage du 5 novembre 2002 du père G. relatif au massacre des parents de la demanderesse constitue une preuve nouvelle, car postérieure aux deux premières demandes d'asile de la demanderesse, d'un fait qui s'est produit antérieurement à l'introduction des demandes d'asile; qu'il s'agit donc d'un élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité. »

Vrij vertaald :

"Overwegende aangaande de twee verenigde middelen, dat de bestreden beslissing expliciet vaststelt dat verzoekster 'reeds voordien dezelfde verklaring heeft afgelegd en dat ze geen nieuw element aanbrengt', dat een nieuw element in de zin van het hierboven geciteerde artikel 51/8 dat een nieuw onderzoek van de asielaanvraag verantwoord nochtans betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure binnen dewelke verzoekster ze had kunnen neerleggen, maar kan ook, een hypothese waarover de bestreden beslissing zwijgt, bestaan uit een nieuw bewijs van een voorgaande situatie; dat in casu, de getuigenis van 5 november 2002 van pater G. aangaande het bloedbad van de ouders van verzoekster een nieuw bewijs betreft, aangezien het volgt na de twee eerste asielaanvragen van verzoekster, van een feit dat zich heeft voorgedaan voor de asielaanvraag; dat het dus gaat om een nieuw element in de zin van voormeld artikel 51/8."

In casu hebben verzoekers volgende elementen aangehaald ter staving van hun tweede asielaanvraag:

- a) Oproepingsbrief van de ROVD (lokale politie) van Atchoi-Martan (in Tsjetsjenië) dd. 19.11.2012 en oproepingsbrief van de ROVD van Atchoi -Martan dd. 05.11.2012;*
- b) Kopie oproepingsbrief van de ROVD Atchoi -Martan dd. 17.07.2012 en kopie oproepingsbrief van de ROVD Atchoi -Martan dd. 03.07.2012;*
- c) Brief dd. 25.03.201 3 van Mijnheer Imrat Ezheev,;*
- d) Brief dd. 1 7.1 0.2010 met Engelse vertaling van het Rode Kruis.*

a) Wat vooreerst de oproepingsbrieven (originele exemplaren) dd. 19.11.2012 en 05.11.2012 betreft:

De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

"Overwegende dat betrokkene twee oproepingsbrieven van de ROVD dd. 19.11.2012 & 05.11.2012 voorlegt waarin betrokkene wordt opgeroepen om zich aan te bieden in de hoedanigheid van getuige.

Overwegende dat deze documenten enkel aantonen dat betrokkene opgeroepen wordt a/s getuige en a/s dusdanig niet kan aantonen dat betrokkene enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden." Verzoekers stellen vast dat er aan het nieuw karakter van de oproepingsbrieven in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet door verwerende partij niet wordt getwijfeld. Immers, volgens verwerende partij zouden deze stukken niet aantonen dat verzoeker enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden.

Bijgevolg is de bestreden beslissing in strijd met artikel 51/8 Vreemdelingenwet en is er sprake van machtsoverschrijding in hoofde van verwerende partij.

Verwerende partij diende zich namelijk overeenkomstig artikel 51/8 Vreemdelingenwet enkel uit te spreken over het al dan niet nieuw karakter van de aangebrachte elementen en mocht zich niet uitspreken over de inhoud van deze elementen.

Het is immers duidelijk dat deze 2 stukken niet kennelijk of manifest onnuttig zijn waardoor de bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout en artikel 51/8 Vreemdelingenwet schendt.

Ook Uw Raad heeft gesteld dat:

"Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. 8.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld."

Ondergeschikt, zelfs in de hypothese dat men zou aanvaarden dat verwerende partij de bevoegdheid zou hebben om zich op zodanige wijze uitte spreken over de inhoud van deze 2 nieuwe stukken, quod non, stellen verzoekers vast dat de inhoudelijke beoordeling van verwerende partij niet correct is.

De oproepingsbrieven melden dat eerste verzoeker wordt opgeroepen als getuige. Volgens verwerende partij zou dit betekenen dat verzoeker hiermee niet aantoonde dat hij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden.

Nochtans is het een courante praktijk van de Russische autoriteiten om personen op te roepen teneinde te "getuigen" om ze daarna (illegaal) te arresteren en gevangen te houden.

Omtrent de ROVD van Atchoi Martan (waar verzoeker was opgesloten) leest men in het rapport Algemeen Ambtsbericht van 2008 dat de ROVD bekend is voor het toepassen van foltering:

"Van sommige ROVD politiebureaus (zie paragraaf 2.5.1) onder meer in de plaatsen Kurchaloi, Shali en Achkhoi-Martan is het bekend dat het personeel zich in het verleden schuldig heeft gemaakt aan de foltering van gedetineerden.284"

Ook Human Rights Watch maakt hier melding van:

"Another law enforcement structure in Chechnya are the local police departments (ROVD), whose top personnel for the most part were installed by Kadyrov to ensure his control over the police force. 15 ROVD personnel process detainees within the criminal justice system and have lawful détention facilities, but personnel at some police stations—for example, in the villages of Kurchaloi, Shali, and Achkhoi- Martan—have become notorious for torture of detainees. For example, during our last two research trips to Chechnya, Human Rights Watch documented eight cases of people who had been detained and tortured by personnel of the Achkhoi- Martan ROVD."4

Gezien hij reeds in het verleden werd gearresteerd en jaren vastgehouden, vormt het krijgen van verscheidene convocaties teneinde te "getuigen" terwijl hij in geen enkele rechtszaak is betrokken, een begin van bewijs.

Men kan voorts niet verwachten dat de autoriteiten op papier zouden schrijven dat ze verzoeker wensen te arresteren en te folteren omwille van zijn etnische origine.

Bovendien heeft Amnesty International melding gemaakt van gelijkaardige feiten, waarbij personen thuis een convocatie verkrijgen en vervolgens worden gearresteerd en vastgehouden op illegale wijze:

"Amnesty International craint qu'Eliza Gaitamirova et Milana Kodzoeva n'aient été enlevées par les forces fédérales russes en Tchétchénie.

Eliza Gaitamirova, mère de quatre enfants, réside dans le village de Gekhi, situé dans la région d'Urus-Martan en Tchétchénie. Le 1er décembre 2003, elle a reçu une convocation du poste de police du district d'Urus-Martan (ROVD). Il semble que la jeune femme se soit rendue au ROVD le lendemain, mais elle n'est pas rentrée chez elle le soir. Le 3 décembre, le responsable de la police judiciaire du ROVD a prévenu la mère d'Eliza Gaitamirova que cette dernière avait été arrêtée ; il ne lui a toutefois fourni aucune explication concernant cette interpellation. Eliza Gaitamirova aurait été libérée à la mi-décembre ; cependant, tandis qu'elle rentrait à Gekhi, des hommes en tenue de camouflage - des soldats russes, semble-t-il - lui auraient barré la route et l'auraient emmenée. On est sans nouvelles d'elle depuis lors. Son époux aurait également « disparu », en 2001. Milana Kodzoeva, veuve, vit à Kotar Yurt, dans la région d'Achkhoy-Martan (Tchéchénie). Les 5 et 9 janvier derniers, un membre des forces fédérales russes, dont Amnesty International connaît l'identité, l'a interrogée sur des allégations selon lesquelles elle souhaitait commettre un attentat-suicide et avait pour projet de se rendre dans un camp d'entraînement de combattants tchéchènes. Milana Kodzoeva a démenti ces informations, et l'homme est parti. Le 19 janvier, plusieurs hommes en tenue de camouflage se sont présentés au domicile de cette femme et l'ont emmenée de force. Milana Kodzoeva est mère de deux enfants, dont un nourrisson d'à peine deux mois qui n'est pas encore sevré et qu'elle n'a pas été autorisée à prendre avec elle. Nul ne l'a revue depuis ce jour. D'après les informations recueillies, son mari est mort au combat dans de récents affrontements avec les forces russes.

INFORMATIONS GÉNÉRALES

Selon plusieurs organisations indépendantes de défense des droits humains qui recueillent des informations dans la Fédération de Russie, pendant le conflit, des milliers de civils tchéchènes ont « disparu » après avoir été appréhendés par les forces russes. Les corps de certaines de ces personnes ont été découverts ultérieurement dans des charniers ou des fosses communes. Nombre d'entre elles avaient manifestement été victimes de torture, notamment de viol, ou de mort violente."5

Had verwerende partij de middelen en de bevoegdheid om zich uit te spreken over de inhoud van deze documenten, dan was ze dus weldegelijk tót de vaststelling gekomen dat deze 2 stukken het bewijs brengen dat eerste verzoekers risico's loopt ingeval van terugkeer in de zin van artikel 48/3 of minstens 48/4 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft echter niet de nodige kennis om zich hierover uit te spreken. In tegenstelling tot het CGVS beschikt verwerende partij immers niet van een CEDOCA dienst die zich over de bewijswaarde van dergelijke documenten met kennis van zaken zou kunnen uitspreken.

Bovendien, en aangezien dit ook niet tot de bevoegdheid van verwerende partij behoort, werden er geen specifieke vragen gesteld omtrent deze documenten (wat eerste verzoeker hiermee wilt aantonen bijvoorbeeld) waardoor verwerende partij onterecht tot het besluit kon komen dat deze elementen niet aantonen dat eerste verzoeker enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de beslissing niet steunt op een volledig, nauwkeurig onderzoek door verwerende partij.

b) Kopie oproepingsbrief van de ROVD Atchoi -Martan dd. 17.07.2012 en—kopie oproepingsbrief van de ROVD Atchoi -Martan dd. 03.07.2012;

Verzoekers stellen vooreerst vast dat verwerende partij niet ontkent dat deze oproepingsbrieven of convocaties van de ROVD ter attentie van eerste verzoeker, nieuwe elementen zijn.

Volgens verwerende partij kan een kopie niet op een adequate manier beoordeeld worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet zouden kunnen worden nagegaan.

Ook hier stellen verzoekers vast dat verwerende partij niet over de bevoegdheid beschikt om zich uit te spreken over de herkomst en de authenticiteit van de neergelegde stukken en bijgevolg de bestreden beslissing artikel 51/8 Vreemdelingenwet schendt en dat verwerende partij zich zodoende schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding.

Bovendien bespreekt verwerende partij de neergelegde stukken één per één. Hierdoor gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat een asielaanvraag en de stukken die in het kader hiervan worden neergelegd in hun geheel moeten worden onderzocht.

In die zin stelde Uw Raad dat aangebrachte bewijselementen in het kader van een 2de asielaanvraag beoordeeld moeten worden in het licht van de verklaringen afgelegd door de asielzoeker.6

Indien verwerende partij bijgevolg de bevoegdheid en expertise zou hebben om zich uit te spreken over de authenticiteit en herkomst van documenten, quod non, menen verzoekers dat kopieën van 2 convocaties die tegelijkertijd en samen met 2 originele exemplaren van convocaties van hetzelfde politiekantoor worden neergelegd waar verzoeker bovendien voordien werd gearresteerd, minstens een begin van bewijs vormen.

Zodoende vormen deze stukken geen stukken die "kennelijk niet van aard "zijn "om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade. "7

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 51/8 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht daar het op een onvolledig onderzoek van de stukken steunt.

c) Brief dd. 25.03.2013 van Mijnheer Imrat Ezhiev;

Omtrent dit stuk stelt de bestreden beslissing:

" Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn schoonzus P. T., die in België woont, naar Duitsland zou zijn gegaan om er te spreken met de officiële raadgever van EP- afgevaardigde Bart Staes waarna deze onderstaand document meegaf. Overwegende dat betrokkene een brief van de 'Internationale Maatschappelijk Organisatie Noord-Kaukasische gemeenschap voor Russisch-Tsetsjeense Vriendschap' dd. 25.03.2013 voorlegt waarin enerzijds uitleg wordt gegeven over de werking van de organisatie en waar anderzijds de probleemsituatie van betrokkene in Tsjetsjenië sinds 2002 wordt beschreven. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft."

Deze brief dd. 25.03.2013, waaraan het nieuw karakter niet wordt betwijfeld, werd opgesteld door de Heer Imrat Ezhiev.

Hij is voorzitter van de Internationale Maatschappelijk Organisatie Noord-Kaukasische gemeenschap voor Russisch-Tsjetsjeense Vriendschap, Voorzitter van het Internationaal Fonds "Het goede zonder grenzen" en adviseur van Europees Parlementslid Bart Staes.

Het gaat met andere woorden op een vooraanstaande persoon die over de nodige ervaring en expertise bevat wat betreft de behandeling van Tsjetsjenen die politiek actief zijn of wiens familie politiek actief is, in het bijzonder gevangenen.

In zijn brief legt de Heer Ezhiev uit dat de algemene situatie in Tsjetsjenië alarmerend slecht is, hetgeen van belang is bij het onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien komt hij in 4 pagina's terug op de persoonlijke situatie van verzoeker, wat dan weer van belang is bij de beoordeling of betrokkene in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Zo stelt hij over het lot van asielzoekers die terugkeren naar Tsjetsjenië:

"(...)

Over de persoonlijke situatie van eerste verzoeker stelt hij o.a.:

"Bij de beslissing om al dan niet asiel te verlenen aan de heer L.M. moet rekening worden gehouden met het feit dat op het grondgebied van de Russische Federatie de heer L. M. verschillende illegale arrestaties heeft ondergaan. Hij werd dus onderworpen aan zeer wrede martelingen waarbij de eer en de waardigheid van een persoon vernederd worden. Hierdoor heeft hij fysieke, morele en psychologisch diepe trauma's gekregen, waardoor zijn gezondheid aanzienlijke schade heeft opgelopen.

(...)

Na publieke maatregelen, die werden uitgevoerd door onze mensenrechtenorganisatie en na mijn persoonlijke bezoeken bij de procureur van de Tsjetsjeense Republiek, Tsjernov V.L. ,werd hij vrijgelaten, maar intussen werden zijn familieleden gedwongen om losgeld te betalen voor zijn vrijlating. Via M.'s moeder, L. Z., ben ik te weten gekomen dat er aan L. M. gevraagd werd, welke relatie hij had met de bekende commandanten Bazhievyum Nurdi en Tutaeva Mamedom. Ook moest hij de namen van leden van de oppositie militie vrijgeven, want door hun informanten kwamen de Russische speciale diensten te weten dat Tutaev Mamed, die een Tsjetsjeense oppositiegroep leidde, een neef was van L. M. Na iets meer dan één jaar, op 6 maart 2005, werd M. L. door de Russische speciale diensten ontvoerd. Ze kwamen in het midden van de nacht in zijn huis en namen hem met geweld mee naar een onbekende bestemming. Meer dan een halfjaar wist zijn familie niets af van zijn verblijfplaats. Ook hebben we een aantal publieke- en mensenrechtenactiviteiten uitgevoerd waardoor inlichtingendiensten de familieleden op de hoogte moesten brengen over de locatie van de gedetineerde.

Deze keer werd hij beschuldigd van een verzonnen strafzaak, a/s lid van een illegale gewapende groepering. L. had zagezegd een aantal ernstige diverse misdrijven gepleegd, waarvoor de officier van justitie hem een gevangenisstraf tot 17 jaar onder streng regime toekende.

Door een constante druk uit te oefenen op de rechtbank door onze mensenrechtenorganisaties, werd de rechtbank gedwongen om het verzoekschrift te wijzigen, omdat die bewijzen vals en onprofessioneel opgesteld waren, gaf de rechter L. 2,5 jaar cel. Ook deze keer had de familie een behoorlijke hoeveelheid geld betaald aan de tussenpersonen zodat de straf verminderd zou worden, terwijl ik er tegen was dat er een betaling zou plaats vinden. Op 27 juni 2006 werd L. M. vrijgelaten en na zijn vrijlating werd hij niet met rust gelaten en constant opgepakt. Telkens a/s er geschoten werd of a/s er een schietpartij in Tsjetsjenië was, werd hij meegenomen en ondervraagd. Bij elke ondervraging liep hij zowel moreel a/s psychologisch schade op, waardoor zijn moeder contact opnam met mijn collega's of met mijzelf persoonlijk.

(...)

De familieleden van L. zochten alle mogelijkheden om hem te beschermen, ze dachten dat a/s hij zou trouwen, hij niet meer achtervolgd zou worden. Op 12 oktober 2008 trouwde hij, hopen dat er geen

achtervolgingen meer zouden zijn, maar het heeft niet mogen baten. Op 14 mei 2009 werden er zogenaamd grote 'speciale maatregelen' genomen om L. M. te arresteren, 's Morgens vroeg werd het huis, waar hij met zijn vrouw verbleef in een huurwoning in de Ionianinastraat 3 bus 6, omsingeld. Deze keer zonder aanhoudingsbevel op een zeer brutale manier waarbij de regels van het Wetboek van de Russische Federatie overtreden werden. L. M. werd dus opnieuw gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor in Leninskiy, in de stad Grozny. Hij werd onderworpen aan onwettige ondervragingsmethodes waarbij zijn leven bedreigd werd.

(...)

Op 25 december 2009 werd een andere zoekactie uitgevoerd naar L. M. Een groep gewapende mannen brak in de verblijfplaats in waar de echtgenote van L. M. (T.M.) verbleef. Door haar te bedreigen voerden ze een illegale huiszoeking. Wanneer ze hem daar niet vonden, begonnen ze haar te beledigen en te bedreigen en eisten ze van haar om de locatie waar haar man zich bevond vrij te geven. Vooraleer te vertrekken zeiden ze tegen haar dat ze zouden terugkomen en haar arresteren. Op 11 februari 2010 kwamen dezelfde agenten terug naar de plaats waar de echtgenote van L. M., T. M., verbleef met haar pasgeboren baby. Ze werd fysiek gemarteld door die agenten.

Ik had ook ontmoetingen met familieleden van de gedode en gewonde burgers uit de regio's Achhoj-Martan en Suzhensk. Ook had ik een ontmoeting met de moeder (L. Z.) van L. M. en heb met haar kunnen spreken. Tijdens ons gesprek had zij verteld in welke moeilijke situatie zij op dat moment zat. Ik had haar gezegd dat M. dringend het Russische grondgebied moest verlaten, omdat het levensgevaarlijk was om daar nog te verblijven. Nadat ze mijn raad opgevolgd hadden en L. M. uit Rusland vluchtte, werden zijn familieleden achtervolgd door agenten. Midden 2012 nam de moeder van L. M. contact op met één van mijn collega's door angst voor constante waarschuwingen en bedreigingen die zij kreeg van die agenten.

Op basis van het bovenstaande ben ik overtuigd dat als hij terugkeert naar Rusland, het in dat geval voor L. M. levensgevaarlijk zal worden. Bij de beslissing betreffende de asielaanvraag voor meneer L. M., moet men rekening houden met de omstandigheden en dat het Russische grondgebied levensgevaarlijk is voor meneer" L. M., aangezien hij meermaals onwettig opgepakt werd en meerdere keren folteringen onderging, vernedering van eer en waardigheid. Hij heeft daardoor fysieke, psychische en morele trauma's opgelopen wat een ernstig gevolg is voor zijn gezondheid. Zijn terugkeer zal leiden tot wat andere vluchtelingen van Polen en België meegemaakt hebben en die nu spoorloos zijn. Hij zal hoogstwaarschijnlijk hetzelfde lot ondergaan als Z. Z., die de hel op aarde heeft ondergaan, gewoon door de simpele reden dat C. R. zijn neef was. Hij had deelgenomen aan de oorlog om te strijden voor de onafhankelijkheid van de Tsjetsjeense Republiek Ichkerië.

(...)

Op basis van het bovenstaande ben ik er zeker van dat als de heer L. M. terug naar zijn land van herkomst gestuurd wordt, er dan een reëel gevaar bestaat voor zijn leven en vrijheid. De heer M. L. zal ongetwijfeld aan chantage/ repressie en fysieke martelingen worden onderworpen en gedwongen verdwijningen ondergaan, gevolgd door fysieke folteringen.

Uitgaande van het bovenstaande verzoek ik u om een gunstig antwoord en om politiek asiel te verlenen aan de heer M. L. in België, zodat hij zijn leven en vrijheid kan behouden overeenkomstig met artikel 33 van het Internationale Verdrag van de VN van 1951."

Hieruit blijkt duidelijk dat de Heer Ezhiev eerste verzoeker meermaals persoonlijk in Tsjetsjenië heeft ontmoet en hem heeft geholpen.

Met kennis van zaken en als expert terzake komt hij tot het besluit dat eerste verzoeker ingeval van terugkeer risico's loopt te worden gemarteld, gefolterd, te worden vermoord.

Deze brief vormt bijgevolg weldegelijk een nieuw element in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet aangezien het opgemaakt is op 25.03.2013 (na de behandeling van de eerste asielaanvraag van verzoekers) en het duidelijke bewijselementen bevat die erop wijzen dat eerste verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of minstens het risico loopt op ernstige schade ingeval van terugkeer.

Het al dan niet gesolliciteerd karakter van dit document verandert hier niets aan en leidt er niet toe dat het document minder of, volgens verwerende partij, geen bewijswaarde zou hebben.

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 51/8 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht aangezien verzoekers niet in staat zijn te begrijpen op grond van de motivering "Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft", waarom de brief geen nieuw element vormt in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

d) Brief dd. 17.10.2010 met Engelse vertaling van het Rode Kruis:

De bestreden beslissing stelt:

" Overwegende dat betrokkene een brief van het Rode Kruis dd. 17.10.2010 (+ Engelse Vertaling) voorlegt waarin bevestigd wordt dat ze betrokkene bezocht zouden hebben in de gevangenis van

Chernokozovo te Tsjetsjenië. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag."

Het attest van het Rode Kruis van het district van Nalchik dd. 17.10.2010 brengt het bewijs dat verzoeker weldegelijk gearresteerd en vastgehouden was in de gevangenis van SIZO te Chernokozovo, in Tsjetsjenië. Volgens verwerende partij kon eerste verzoeker dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag voorleggen.

Vooreerst menen verzoekers dat er in casu sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat aan eerste verzoeker werd gevraagd wanneer hij het attest van het Rode Kruis heeft verkregen en wat het antwoord van eerste verzoeker hierop was.

Gezien artikel 51/8 Vreemdelingenwet is deze vraag echter cruciaal.

Ofschoon het attest van 17.10.2010 dateert, hebben verzoekers immers het document pas in België overhandigd gekregen door het Rode Kruis van België op 09.02.2011, hetzij na de beslissing van het CGVS en na de zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep.

In een arrest dd. 1 april 2011 heeft Uw Raad besloten dat als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden bewijs van feiten die zich voorgedaan hebben voor de laatste fase van de asielprocedure maar waarvan het bewijs niet kon worden aangebracht op het laatste nuttige moment in de eerste asielprocedure, ni. de openbare terechtzitting bij de Raad.8

Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat de documenten naar voor gebracht bij deze tweede asielaanvraag een ernstige aanwijzing zijn van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reël risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

Verzoekers voegen aan huidig verzoekschrift een verklaring toe van het Rode Kruis België hieromtrent (stuk 3).

Verwerende partij heeft bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien de bestreden beslissing op een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek van de stukken steunt.

Gezien voorts het feit dat verzoekers het attest van het Rode Kruis pas op 09.02.2011 heeft verkregen, vormt dit element een nieuw element en is de bestreden beslissing bijgevolg in strijd met artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Gezien tenslotte de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verwerende partij het voor verzoekers onmogelijk heeft gemaakt hun asielaanvraag te laten onderzoeken door de bevoegde en onpartijdige asielinstantie, en dit op grond van illegale motieven (zie hierboven), houdt de bestreden beslissing een schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet."

4.2. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen.

Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

Deze uiteenzetting verschaft de verzoekende partijen het genoemde inzicht en laat hen aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikelen 51/8, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.6. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

2.7. De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

2.8. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partijen naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag volgende documenten hebben ingediend:

- Twee oproepingsbrieven van de ROVD dd. 19 november 2012 en 5 november 2012
- Twee kopieën van oproepingsbrieven van de ROVD van 3 en 17 juli 2012
- Een brief van de voorzitter van de “Internationale Maatschappelijke Organisatie Noord-Kaukasische gemeenschap voor Russisch-Tsjetsjeense Vriendschap” van 25 maart 2013
- Een brief van het Rode Kruis met Engelse vertaling van 17 oktober 2010

Verzoeker verklaart naar aanleiding van hun aanvraag het volgende:

“Er worden nog steeds oproepingsbrieven op mijn naam afgeleverd bij mijn ouders. Ik heb hiervan 4 voorbeelden kunnen bemachtigen. Er bestaan echter veel meer oproepingsbrieven op mijn naam. Mijn ouders werden tijdens een nacht in de zomer van 2011 van thuis meegenomen door gemaskerde Tsjetsjeense mannen. Ze werden meegenomen naar ROVD Atchoi Martan waar ze ondervraagd werden over mijn broer (ik denk M. of M.) en mezelf. Mijn vader, een oude man, werd zelfs geslagen om antwoorden te geven.

De politie is nadien nog meermaals bij ons thuis geweest om naar me te informeren.

Ik vernam dit alles via telefonische gesprekken met mijn ouders en mensen die tussen Tsjetsjenië en België reizen. (...) Mijn ouders hebben 4 oproepingsbrieven op mijn naam meegegeven met mensen die naar Duitsland reisden. Ze werden daar overhandigd aan mijn schoonzus L. Een andere vrouw bracht de brieven mee naar België. Ik ontving ze enkele maanden geleden (geen concrete datum gekend).

Het betreft 4 oproepingsbrieven van ROVD Atchoi Martan, om aan te melden op 03/07/12, 17/07/12, 05/11/12 en 19/11/12, telkens in hoedanigheid van getuige.

Twee brieven zijn origineel, twee zijn kopie, maar ik weet niet waarom er kopieën werden meegegeven.

Mijn schoonzus P. T., die in België woont, is naar Duitsland gegaan om er te spreken met Ezheyev Imrat, de officiële raadgever van EP afgevaardigde Bart Staes.

Ze kreeg een brief mee van de 'Internationale maatschappelijke organisatie Noord Kaukasische gemeenschap voor Russisch-Tsjetsjeense vriendschap', opgesteld op 25/03/13. In dit document dat 11 pagina's beslaat word er verteld over de werking van de organisatie, voorbeelden van hun activiteiten en hun afgevaardigden in verschillende gebieden.

Vanaf pagina 7 beschrijven ze mijn probleemsituatie in Tsjetsjenië sinds 2002. Ze hebben hiervoor hun bronnen geconsulteerd en eigen onderzoeken gevoerd. (...) Na het ontvangen van een eerste negatieve beslissing deed ik een aanvraag bij het Rode Kruis om een bewijs te krijgen dat ze me bezocht hebben in de gevangenis van Chernokozovo, Tsjetsjenië. Ongeveer een maand later ontving ik hun antwoord.”

Tweede verzoekster verwijst naar de verklaringen van haar man.

2.9. De verzoekende partijen menen dat aan het nieuw karakter van de twee originele oproepingsbrieven niet kan getwijfeld worden. Enerzijds wijzen zij op de machtsoverschrijding in hoofde van de verwerende partij die een ten gronde beoordeling zou hebben gemaakt over deze twee oproepingsbrieven. Anderzijds stellen zij dat het een courante praktijk is om personen op te roepen als getuigen en hen hierna te folteren en te arresteren. Zij verwijzen hiervoor naar algemene rapporten. De bestreden beslissing zou niet op een volledig, nauwkeurig onderzoek gestaafd zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput.

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het begrip “*nieuw gegeven*” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘*nieuwe gegevens*’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass.) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op

ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijken kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass.) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

Door te stellen dat eerste verzoeker als getuige wordt opgeroepen en als dusdanig niet kan aantonen dat hij enig gevaar zou lopen of gearresteerd zou worden, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kennelijk onredelijk geoordeeld of zijn bevoegdheid overschreden. De bestreden beslissing stelt niet kennelijk onredelijk vast dat er geen ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met het louter herhalen van de bewoordingen uit de bestreden beslissing tonen de verzoekende partijen niet aan dat er ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaan in hoofde van verzoekers, noch tonen zij aan dat de verwerende partij hierdoor op kennelijk onredelijke wijze gehandeld zou hebben. De verzoekers menen dat de verwerende partij meer doet dan een *prima facie* beoordeling, doch zij lichten dit op geen enkele wijze toe. De Raad wijst er tevens op dat het loutere feit dat de door de verzoeker aangehaalde elementen niet als ‘nieuw’ in de zin van de voornoemde bepaling werden weerhouden, niet impliceert dat zij ten gronde werden afgewezen. De verzoekers laten na te verduidelijken waaruit dan wel zou blijken dat de verweerder zich schuldig zou hebben gemaakt aan een beoordeling die zijn bevoegdheid te buiten gaat.

Bovendien meent de Raad dat de verzoekende partijen in dit onderdeel de Raad trachten te verleiden tot een opportuniteitstoetsing. De verzoekende partijen verliezen immers uit het oog met hun argumentatie en verwijzingen dat de Raad *in casu* optreedt als annulatierechter waarbij hij enkel de bevoegdheid heeft om een wettigheidscontrole uit te oefenen op de administratieve beslissing die bij hem wordt aangevochten. De Raad treedt niet op als feitenrechter. Hij kan dan ook niet oordelen over de vraag of de vrees van eerste verzoeker om gearresteerd en gefolterd te worden naar aanleiding van het zich begeven naar de politie na oproeping als getuige, reëel is. Specifiek in het kader van beslissingen die een weigering tot in overwegingname inhouden van een herhaalde asielaanvraag, dit in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, komt het de Raad niet toe om zelf, aan de hand van rapporten die de verzoeker thans voor het eerst bij zijn huidig beroep voorlegt, een beoordeling door te voeren over de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst en deze van de verzoeker in het bijzonder. De verweerder beperkt er zich, overigens geheel conform het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, in de bestreden beslissing toe vast te stellen dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. De verweerder neemt in de bestreden beslissing geenszins een standpunt in over de behoefte aan internationale bescherming van de verzoeker. Het betoog omtrent de algemene situatie in zijn land van herkomst met betrekking tot Tsjetsjenen die door de Russische autoriteiten geïsoleerd worden en de algemene rapporten waarnaar de verzoeker verwijst, is dan ook niet dienstig om aan te tonen dat de verweerder *in casu* niet naar recht en reden zou hebben besloten dat de verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft naar vorgebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.10. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij ook voor de kopieën zijn bevoegdheid in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te buiten gaat.

De verzoekende partijen menen daarnaast dat de bestreden beslissing er aan voorbij gaat dat de asielaanvraag en de neergelegde stukken in hun geheel dienen te worden onderzocht. En dat deze aangebrachte documenten in het licht van de afgelegde verklaringen van verzoeker dienen te worden beoordeeld.

De Raad wijst er vooreerst op dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan de fax die door de verzoekende partij werd neergelegd en bijgevolg te oordelen dat verzoekende partijen geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht.

Waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij *in casu* zijn bevoegdheid te buiten is gegaan, wijst de Raad op hetgeen hierboven reeds werd besproken inzake de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken voor het beoordelen van de bewijswaarde van documenten.

De bewijslast dat de neergelegde documenten nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaken, ligt bij de verzoekers (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610).

Door te stellen dat de verwerende partij de stukken niet in hun geheel heeft onderzocht, omdat zij de bewijswaarde van een kopie gering acht, tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk geoordeeld zou hebben door te oordelen dat de bewijswaarde van kopieën gering is en deze documenten derhalve geen nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Bovendien wijst de Raad er op dat waar verzoekers stellen (en dus niet betwisten) dat de neergelegde documenten één voor één besproken werden, maar dat de bestreden beslissing hen niet in hun geheel heeft onderzocht en beoordeeld, de bestreden beslissing op het einde een conclusie bevat waaruit blijkt dat men de stukken in zijn geheel heeft beoordeeld en men tot de conclusie kwam dat *“Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze beweringen te staven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2.11. De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing niet twijfelt aan het nieuwe karakter van de brief van dhr. I. E. Zij stellen dat deze persoon een expert is wat betreft de behandeling van Tsjetsjenen die politiek actief zijn of wiens familie politiek actief is, in het bijzonder gevangenen. Vervolgens citeren zij grote stukken uit voornoemde brief betreffende de algemene situatie in Tsjetsjenië, wat volgens verzoekende partijen van belang is voor het onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, en betreffende de persoonlijke situatie van eerste verzoeker, wat van belang zou zijn voor de beoordeling of eerste verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Zij betogen dat ongeacht het al dan niet gesolliciteerde karakter van dit document de bestreden beslissing verkeerdelijk stelde dat dit document geen bewijswaarde zou hebben.

Verzoekers vervolgen dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt aangezien verzoekers niet in staat zijn te begrijpen op grond van de motivering *“Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft”*, waarom de brief geen nieuw element vormt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot dit document als volgt gemotiveerd: *“Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn schoonzus P. T., die in België woont, naar Duitsland zou zijn gegaan om er te spreken met de officiële raadgever van EP-afgevaardigde Bart Staes waarna deze onderstaand document meegaf. Overwegende dat betrokkene een brief van de 'Internationale' Maatschappelijk Organisatie Noord-Kaukasische gemeenschap voor Russisch-Tsjetsjeense Vriendschap' dd. 25.03.2013 voorlegt waarin enerzijds uitleg wordt gegeven over de werking van de organisatie en waar anderzijds de probleemsituatie van betrokkene in Tsjetsjenië sinds 2002 wordt beschreven. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft.”*

Voor het overige gaat de verweerder in de bestreden beslissing in op de andere door verzoekers voorgelegde stukken alsook de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor. De verweerder concludeert: *“Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen*

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing specifiek met betrekking tot de brief van dhr. I. E. zich beperkt tot de motivering dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft om hieruit af te leiden dat dit document niet kan worden aanvaard als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Waar verweerder in haar nota met opmerkingen stelt dat de voorgelegde documenten een gesolliciteerd karakter hadden of in een vroegere asielpcedure konden worden voorgelegd, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de verweerder geoordeeld heeft dat de bovenvermelde brief reeds bij de eerste asielaanvraag kon worden voorgelegd.

De vraag die hier aan de orde is, is dus of het enkele gegeven dat de door verzoekers aangebrachte brieven een gesolliciteerd karakter vertonen, in redelijkheid kan volstaan om dit document niet als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen.

De Raad is van oordeel dat deze vraag ontkennend moet worden beantwoord. Hoewel het op zich niet kennelijk onredelijk is van de verweerder om vast te stellen de brief een gesolliciteerd karakter heeft, nu deze brief op zijn aanvraag geschreven is, kan echter niet worden ingezien waarom dit loutere gegeven *ipso facto* impliceert dat deze brief op zich niet voldoet aan de hierboven geschetste cumulatieve voorwaarden om als nieuw gegeven in de zin van toenmalig artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet te worden weerhouden. Het gegeven dat een document op vraag werd opgesteld, hetgeen de betekenis is van de term “*gesolliciteerd*”, houdt met name op zich geen verband met het al dan niet nieuw en relevant karakter van het stuk of de vraag of dit stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De Raad kan de verzoeker dan ook volgen in zijn betoog dat het kennelijk onredelijk is om de door hem voorgelegde brief louter omwille van haar gesolliciteerd karakter niet in aanmerking te nemen. In een procedure waarin op de vreemdeling die een volgende asielaanvraag indient de bewijslast rust om nieuwe gegevens aan te brengen, kan het niet volstaan om een document niet als een nieuw gegeven te weerhouden louter omdat dit gesolliciteerd is en zonder de inhoud of de herkomst ervan te betrekken bij de motivering. Deze vaststelling geldt *in casu* des te meer nu het gaat om de brief van een expert in zake de situatie in Tsjetsjenië die persoonlijk tussengekomen is bij de problemen van verzoeker in zijn land van herkomst.

Zodoende stelt de Raad vast dat de verweerder verzoekers tweede asielaanvraag niet correct heeft beoordeeld waar hij bovenvermelde brief louter omwille van zijn gesolliciteerd karakter niet als nieuw element in de zin van het toenmalige artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft weerhouden. De bestreden beslissingen schenden op dit punt dan ook de materiële motiveringsplicht. Het betoog in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Deze vastgestelde onwettigheid volstaat om de bestreden beslissingen te vernietigen, de overige aangevoerde schendingen dienen niet te worden onderzocht.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 22 maart 2013 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS